

Först känns det skönt
rent svindlande och obegripligt
skönt
att det trots allt också finns de som ser
bakom fasaden
som vet
och inser

Men sen blir allting
bara ännu svårare

Sen kommer frågan:
Varför går du inte?

Otaliga gånger har jag varit
på väg

om den här perioden inte är
den sista
då går jag

om elakheterna går ut över
barnen
då går jag

om han dessutom börjar
ljuga
då går jag

och bär han nånsin hand
på mej
då går jag

när barnen inte längre
orkar
då bara måste jag

Och allting hände
Ändå gick jag inte

Varför?

En alkoholisthustru
det är en
som alltid har svansen bak
hur hon än vänder sej

Om hon förstår och förstår
och förlåter
och jämnar vägen
och håller släkten på avstånd
och tystar ner barnen
och beundrar
och tröstar
och tror och tror och tror
och hoppas

så är hon en självgod fan
som alltid är så jävla perfekt
och fullkomlig
en allsmäktig en
som tror att hon kan flytta berg
och komma med syndernas förlåtelse
det är tamme fan
så man spyr
när man ser hennes självlysande nylle

Och om hon bönar och ber
och gömmer flaskor
och tömmer ut hälften genom fönstret
och i blomkrakorna
och vägrar ljuga för slakten
och skylla på maginfluensa nu igen
för arbetskamraterna
och vänder dövärat till
för det femhundra nittionde varvet
av den olyckliga barndomen
och det oförglömliga kriget
och de avundsjuka kollegerna

så är hon en farlig en
intrigant och hämndlysten
och banne mej
om det inte är hon
när det kommer till kritan
som sätter igång
alla konspirationer överallt
och förtalet och smutskastningskampanjerna
hon är det naturligtvis
som ligger bakom alltsammans
vem annan känner så bra till
alla världens detaljer som man får slängda
i ansiktet
hon är det som sitter där som spindeln i nätet
och bara sväller av illvilja, fy fan

Och om hon slutligen inser
att hon har ett eget liv
att leva
och att någon annans
kan hon ändå aldrig leva
och inte bära en annans bördor
ens om hon ville det
aldrig så gärna

så är hon en hård jävel
en satans karriärist
som engagerar sej i vad som helst
och vem som helst
bara inte i den som står henne närmast
och som bäst behöver henne
och som hon dessutom har lovat
älska i nöd och lust
nu var det minsann slut med den lusten
så fort det blev lite nöd kantänka
nu flyger hon och flänger
och ägnar sej åt allehanda oväsentligheter
och mest åt sej själv
och sin egen framgång
vad det nu sen ska föreställa, fan anamma
men på en annans bekostnad går det
kom ihåg det
fast det lär hon väl strunta blankt i
kärningjäveln

Och om hon slutligen ger opp
och står där ensam
med sina trasiga nerver
och barnens trasiga nerver
och tusen samvets kval
för att hon älskade för lite
eller älskade för mycket rentav
för att hon gjorde si och inte så
som kanske hade kunnat rädda alltsammans
ifall hon hade varit mänska
att begripa lite mer

så kan man slå sej i backen på
att hon snart har hittat
nästa karl
som hon kan slå klorna i
och pina och plåga
och dominera över
och spela skyddsängel för
tills ingenting annat återstår
för den stackarn heller
än flaskan . . .

En så ärlig skildring
av alkoholism
säger kultursidornas kloka män

Hur kommer det sej
att ingen av dem
saknar
tillexempel lukterna?

Den vassa genomträngande konjakslukten
som hugger en i mellangärdet
så fort man kommer inom dörren
Den ljumma runda stanken
av konjak utspädd med magsafter
när du har spytt opp alltsammans

Strävt rödvinsbläck
surt vittvinsrap
sött slask av sherry
vermouthsklibb

Många år
höll du mej på halster
genom att alltid tala
om självmord
så fort du drack

Jag gömde
saxar knivar
hopprep mediciner
patronerna till geväret
kassetten till revolvorn
slängde fiskgjustret
ut genom fönstret
en natt
när jag såg hur dina blickar
hängde vid det
svart mot den vita
väggen

Varje kväll
var geväret ovanför dörren
det sista jag såg
innan jag somnade
Varje morgon
slog jag upp ögonen
och såg geväret
först

och alltid var jag
tacksam
över att ännu en dag
eller en natt
hade gått
och du levde

Länge spelade jag med
i det spel du ville
spela
med mej som motspelare
och ditt liv
och min förtvivlan
som insats

Tills jag förstod:
jag kan ändå inte
hindra dej
ifall du
verkligen vill dö
Ansvaret
för ditt liv
är inte mitt

Men för mitt liv
och för barnens
har jag ansvar
och jag kan inte leva
ifall alla mina
krafter
går åt till
att hålla dej
vid ett liv
du inte bryr dej om

Nu ser jag inte
geväret längre
fast jag antar
att det hänger kvar
på sin plats

och du har slutat
att tala om
ditt självmord
när du
dricker

När han är tio
städar han och dammsuger
varje millimeter minutiöst
radar sina platsoldater
så alla gevär pekar åt samma håll
mot en gemensam fiende
som ska nedgöras

Han ritar bara monster
hiskeliga vidunder
med femton klor och rovtänder
och jättelika gap
de kommer ut ur bilderna
och angriper
allt och alla
de är förfärliga och fasansfulla
de skriker ut sin skräck

På kvällen vågar han inte somna
för han måste ingripa
ifall det blir gräl igen
då avleder han deras uppmärksamhet
från det de grälar om
så deras irritation
riktas mot honom

så länge båda grälar på honom
tycker de iallafall
lika
för engångs skull

På natten måste han smyga sej opp
och kolla
att ingendera har flyttat bort
och försvunnit
Han petar på dem för säkerhets skull
så han ska veta
att de båda ligger där
och sover bredvid varann i sina sängar

Han ängslas ständigt
han är alltid rädd för katastrofen
han vet att den kommer
han vet bara inte när
Han vågar inte
gå förbi ett öppet fönster
och inte över torget
Han vågar inte längre gå i skolan

nu vågar han
snart inte leva längre

Den dag katastrofen igen är över oss
då är han rådigast av alla
och har mest tålamod
i timmar ligger han bredvid på sängen
och stryker hår ur pannan
och lyssnar, pratar
tröstar
håller i och kramar
finns där bredvid
och tröttnar aldrig

Nu slipper jag oroa mej
säger han
för nu har det ju hänt

Han växer några år
och fyrtio centimeter
blir mera axelbred
för varje dag
Snart har hans krafter
vuxit fatt
det ansvar han sen länge
burit

Du berättar
om hur du somnade innanför dörren
med huvudet på din hund många nätter
hur du cyklade och grät
när din hund dog
att hunden betydde mer
för dej
än din pappa och din mamma
som aldrig var nyktra eller hemma
och som inte visste
vad de skulle ha dej till

Det är sorgligt
och du gråter

Jag sitter i stolen mitt emot dej
och jag hinner tänka mycket
för historien är inte kort
och det är inte första gången
jag hör den

Du berättar
och jag sitter och undrar
varför du inte säger nånting

om de kvällar när dina barn
inte har vågat somna
utan har slunkit runt hörnen
och lurpassat på dej —
pappa har väl inte börjat
dricka igen
hur mår pappa
här luktar väl inte
konjak
han dricker väl säkert säkert inte
denhär natten?

Medan du gråter dej till sömns
för att det är så synd om dej
som hade en pappa som var
alkoholist

så sitter jag och undrar när
mitt hat
kommer att bränna dej till
vit aska

medan du ligger där och snyftar
utan en tanke på
att dina barn ju också har
en pappa

Hon kryper upp i min famn
sömndoftande
småbarnsfjunig i nacken
orden snubblar ivrigt:

Vet du vad
jag drömde så konstigt i natt
jag drömde att jag drack en hel vecka
och jag drack och drack
och blev alldeles vimsig
men sen gick jag till doktorn
och doktorn tog blodprov på mej
och sen gick jag hem till mej
och så drack jag igen en vecka
och så var jag vimsig igen

Vet du vad
sen märkte jag plötsligt
att jag hade blivit en varg
jag var ilsken och vild och galen
och ville bara slåss
men då kom min vargpappa mot mej
och vi rulla i gräset
och bet varann
men sen bet jag ihjäl honom vet du
och sen sluta jag genast slåss

Vid frukostbordet
berättar hon sin dröm på nytt
för alla
ända fram till vargpappan, då slutar hon tvärt
ler snabbt ur ögonvrån mot mej,

sen var det inte mer säger hon
fortsätter att tugga
sina riscrisp

Du måste vara stark
händer det
att människor säger
till mej

Och jag tänker
på allt som har hänt
— kanske
jag är stark

Ja, det är väl så
Jag är väl stark jag

Starka människor böjs inte
De bryts

och brister

Om jag inte hade älskat dej
så oerhört
och alltid hade trott
på dina ord
om att dethär var sista gången
definitivt och oåterkalleligt
allra sista gången
du drack
så hade det kanske varit lättare
att stå ut med
de gånger som kom sen

Men jag trodde ju alltid
på det du sa
och älskade dej
och var övertygad om
att du egentligen inte ville nånting annat
än sluta dricka
och aldrig börja igen

Det föreföll förresten
fullständigt logiskt
för vem skulle frivilligt
vilja ha det så jävligt
som du hade det varje gång

och det blev dessutom alltid
lite värre
än den förra bottenjävliga gången

Nångång när jag misströstade
frågade jag dej
varför du inte hade slutat
fast du så säkert lovade
att du skulle göra det
förra gången

Då svarade du
att du egentligen inte
hade velat sluta
innerst inne
den gången eller nån annan gång
Men, sa du, nu ville du
på ett helt annat
och alldeles nytt sätt
Nu ville du
alltså verkligen
aldrig mera dricka
Och trodde jag dej?

Naturligtvis trodde jag
nu när du ville
också allra innerst inne
Och jag älskade ju dej

Småningom blev det så
att jag kanske egentligen
inte längre trodde
när du försäkrade att du
skulle sluta

men jag kom på mej med
att jag tydligen ändå
hade gått omkring och hoppats
eftersom jag varje gång
blev så ohyggligt
besviken

Man borde förstås
varken tro eller hoppas
utan bara älska
och vara lika
överraskad
och tacksam
varje nykter kväll
efter en nykter dag

Så är det bara inte
det är inte alls så

När jag inte längre tror
och inte orkar hoppas
bryr jag mej inte om
ifall du är nykter
eller super

Jag kliver över dej
när du ligger där berusad
jag håller barnen åt sidan
flyttar min madrass
sover på golvet i ett annat rum
fortsätter att jobba
med mitt

jag lever mitt liv
barnen lever sitt

och du är visserligen störande
de timmar du är vaken
och snavar omkring
och tjatar
men du angår oss inte
du finns inte längre med
i vårt liv

Nu får du tro och hoppas
alldeles för dej själv
vi har tröttnat på
att bli besvikna
vi ställer inte längre upp
på dina villkor

Av alla sätt
vi har provat på
verkar dethär att vara det enda
som faktiskt har effekt

Synd bara
att det kom för sent
för mej

Så var det alltså
min likgiltighet
du behövde
medan min kärlek tydligen
bara var dej till skada

Överklassalkoholisterna
brukar kunna hålla sej flytande
mycket flera år
än underordnade låglönsalkisar
och de verkligt privilegierade
överklassalkisarna
behöver överhuvudtaget inte nånsin
bli allmänt kända
som alkoholister

Överklassalkisarna super hemma
skaffar hem det de behöver
tar sej sen ledigt så länge perioden pågår
med en buffert av sekreterare
och barn och hustrur
som avvärjande telefonsvarare

Överklassalkisarna skjutsas
diskret med privatbil
och assistans av nån trogen nära vän
som inte pratar bredvid munnen
in på privatklinik

Där får de enkelrum med telefon
så de kan hålla koll på hustru
och sekreterare
och de har tillgång till överläkarn själv
vilken tid på dygnet som helst
de har ju råd att betala åttahundrafemtio mark
för att bli inskrivna
Sen får de injektioner
och är nersövda en vecka
och forslas sen hem lika diskret
med hela lagret av lugnande och stärkande
och ångstdämpande preparat
Sen ger de sina underlydande
diverse order
som visar att de har läget helt under kontroll
och bara kräver lite avkoppling

När några dar har gått
stiger de ut i samhället igen
nyduschade, masserade
med slips och strumpor ton i ton
och klädda i splitternya
kalsonger
som ger dem mod till hårda tag
mot slappheten som kyttar
bland de underordnade på jobbet
och därhemma

I ultrarapid
lyfter du din hand
som ska slå mej

mycket hinner gå
genom min hjärna
innan din hand
är framme vid mej

tanken
på alla kvinnor
i alla tider
som har upplevt den här sekunden
sekunden innan handen slår

skräcken
som förlamar
så jag inte förmår
slita mej loss
bita sparka fly
jag kan inte öppna munnen
jag skriker inte

känslan
av att vara utlämnad
utan återvändo
utan möjligheter
inte rå på
inte ha kontroll över
inte kunna göra nånting

inte kunna göra nånting

och slutligen
det otroliga i det
som nu är över oss —
det är inte tänkbart
det kommer inte att hända
det kan inte ske

du
kan inte slå
mej

Innan din hand
är framme vid mej
vet jag redan:
detta drabbar oss inte
av kärleks brist
utan av kärleks förtvivlan

ändå
är det svårt att fatta
omöjligt att glömma

Jag älskar dej så oerhört
sa du
ingen har nånsin kunnat älska som jag
Jag har byggt en pyramid av min kärlek
sa du
jag har placerat dej på en piedestal
högt ovanför molnen
Dethär är århundradets kärlekssaga
sa du
den kommer alltid att bestå
i evighet ska den beundras
sa du

För mej var det svårt att sova
de sjuhundratrettio första nätterna
sen jag insett
hur oerhört du älskar
din kärlek

Du frågar mej
vem du är för mej
och det känns plötsligt
svårt
för mej att svara

Du var min längtan
efter ta och ge
ett enda stort svar på mitt behov
av att behövas
Du var den som jag ville
stå i bredd med
och ha förtroende för
den jag ville lita på
och aldrig svika
vad som än hände

Du var en utmaning så djärv
att den var oundviklig
du var en uppgift
som var alltför svår
och därför nödvändig
och du var den jag ville
att mina barn skulle likna

Du var alla möjligheter
och utveckling och framtid
du var gemensam kamp
och det omöjliga hoppet
om förändring

Du var bottenlös
och jag var bottenlös
och vi skulle drunkna tillsammans

Men nånstans under åren
har nånting hänt

Idag är du den
som jag bor med

En hel dag
håller vi på och mal

om att jag aldrig sa dej
att du borde ha hjälpt mej
med barnen
och hushållet

om att jag visst sa
att jag sa och sa och sa
men att du aldrig hörde på
eller förstod
eller brydde dej om
att förstå
vad jag försökte säga

om att du aldrig försökte läsa
mitt femhundrasidorsbrev till dej
när du var borta
för att du inte begrep
att det kunde innehålla nånting
som gick upp emot
att du kom tillbaka
till mej

om att det enda du tydligen
behövde
var min kropp
inte mej
inte mina tankar
som du aldrig tycks ha haft
nån användning för
förresten

om att ifall det nu bara
var kroppen
så finns det väl
för fan
andra kroppar
världen full

om att isåfall så
och varsågod
stick stick stick

Du hissar segel
på din gamla skorv
och styr
het av ilska
ut i vassen

Jag hugger kvistar
så stickorna
sprätter
Jag räcker ut tungan
åt dej

Jag hatar dej hatar dej hatar dej
Jag kan bara föreställa mej
hur du förbannar
och förnekar mej
och min kropp och mina tankar
där ute på fjärden

När du kommer tillbaka
sitter du tyst på berget, glirar ironiskt:
"Jag säger ju ändå
bara dumheter
så det bästa jag kan göra
är väl
att hålla käft"

För all del
föralldel föralldel

Jag går in och sätter på
middagsmaten
Jag alltid jag
naturligtvis jag
och middagsmaten

råkar titta ut
dina lessna ögon

Jag går en runda
på berget
Din idiot, säger jag
din satans förbannade
idiot
kysser dej på munnen

Skitstövel, säger du
motvilligt
kysser mej på munnen
sjutusen volt
rusar iväg och drar opp
fyra gäddor
ur havet
håller en föreläsning
om Van Gogh och Fanny Churberg
pratar pratar pratar

Vi pratar
pratar
pratar

Ja herregud
vad vi måtte
älska varandra

Överallt
sökte jag dej
som fanns överallt
i min värld

Jag försökte göra om
min värld
så den skulle passa dej
sökte dej överallt

men den jag äntligen fann
var mej